

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **pplk. Mgr. Bc. D. K.**

zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem
sídlem Wellnerova 1233/3C, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **náměstkovi policejního prezidenta pro službu kriminální policie a
vyšetřování**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, čj. PPR-38750-5/ČJ-2024-990131

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály služby kriminální

policie a vyšetřování (dále jen „NPC“) ve věcech kázeňských ze dne 17. 7. 2024, č. KRŘNPC-26/2024 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byl žalobce uznán vinným za jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), čímž porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byl uložen kázeňský trest pokuty ve výši 7 500 Kč a kázeňský trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na devět měsíců.

2. Žalobce dne 5. 10. 2023 v 15:49 hodin jako řidič služebního vozidla tovární značky Škoda Kodiaq, státní poznávací značky X, evidenční značky B 208680, (dále jen „*služební vozidlo*“), nerespektoval nejvyšší zákonem dovolenou rychlost stanovenou v obci na 50 km/h, neboť hlídkou dopravního inspektorátu územního odboru Liberec Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „*hlídka DI Liberec*“) byla prostřednictvím silničního radarového rychloměru LTI 20/20 TruCAM výrobní číslo TC009631 (dále jen „*silniční radarový rychloměr*“) s platným osvědčením naměřena a zadokumentována rychlost jízdy služebního vozidla 100 km/h po odečtení tolerance měření.

Žalobní body

3. Žalobce předně namítá, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné a spočívá na nesprávném skutkovém a právním posouzení.
4. Žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející se nevypořádávají dostatečně s nesrovnalostmi ve výpovědích jednotlivých svědků, kdy má za to, že selektivně hodnotí domnělé rozpory v jednotlivých výpovědích žalobce, aniž by hodnotily jednotlivé provedené důkazy samostatně i v jejich vzájemných souvislostech. Tvrzené rozpory hodnotí velmi formalisticky v neprospěch žalobce tak, aby byla potvrzena domněnka, že obrana žalobce je pouze účelová. Naopak větší rozpory mezi výpověďmi svědků, výpovědi žalobce a případně i jednoduše logicky popsáním skutkovým stavem, jsou bagatelizovány a přehlíženy.
5. Pokud žalovaný bagatelizuje námitku žalobce vznesenou v odvolání, že při hovoru mezi žalobcem a zástupcem vedoucího oddělení mohlo dojít k výpadku či zhoršení kvality hovoru, s tím, že s touto námitkou přichází žalobce až v odvolání, je zcela zřejmé, že se žalovaný pokouší snižovat věrohodnost obrany žalobce, aby byla potvrzena výchozí verze o účelovosti obranných námitek žalobce.
6. Žalobce má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotí situaci velmi formalisticky a zcela v rozporu se zásadou „*in dubio pro reo*“. Lze si totiž jen těžko představit, že by žalobce v takové situaci vedl nesporně velmi dlouhý telefonát se svým nadřízeným, aniž by se mu zmínil o důvodech, které ho vedly k překročení nejvyšší povolené rychlosti. Současně by v takové situaci nechal příslušníky DI Liberec jen tak stát a čekat, až si hovor, který s předmětnou kontrolou nesouvisí, dokončí.
7. Pokud by se celá situace udála, jak je popisováno v obou rozhodnutích, pak ovšem není nijak vysvětleno následující: Proč by žalobce telefonoval během silniční kontroly a řešení překročení povolené rychlosti nadřízenému a řešil s ním nesouvisející záležitosti, přestože by to mohl učinit až po skončení kontroly? Proč by příslušníci DI Liberec strpěli během silniční kontroly a projednávání překročení nejvyšší povolené rychlosti tak dlouhý telefonát žalobce, pokud jim údajně sdělil, že zvláštní zmocnění nevyužívá a nikoho nesleduje? Proč

by nadřízený žalobce s žalobcem vedl telefonický hovor, přestože věděl, že se žalobce právě podrobuje silniční kontrole a řešení nejvyšší povolené rychlosti? Opravdu je silniční kontrola a projednávání překročení nejvyšší povolené rychlosti natolik nepodstatnou záležitostí, že je možné během ní vést tak dlouhý a naprosto nesouvisející telefonický hovor, aniž by se nad tím kdokoliv pozastavil?

8. Stejně tak zůstala zcela nevyřešená otázka, proč by se žalobce měl údajně svěřovat svému kolegovi, že si celou záležitost vymyslel jako svoji obranu, přestože je z obsahu spisu zjevné, že tento kolega je evidentně vůči žalobci nastaven nepřátelsky, kdy by bylo zjevné, že takovou informaci proti němu použije.
9. Žalobce se domnívá, že žalovaný zlehčuje jeho odvolací námitky, neboť i přes výslovné přepisy domněnek a zprostředkovaných informací od svědků, o které prvostupňový orgán opírá své závěry, žalovaný tvrdí, že tyto skutečnosti nebyly ve věci stěžejní. Vzhledem k tomu, že ve věci bylo zásadní, zda žalobce oznámil nadřízenému důvody, proč překročil nejvyšší povolenou rychlost, je otázkou, proč žalovaný a prvostupňový orgán natolik opírají své závěry také o svědectví pprap. B. a nstržm. P., kteří obsah hovoru mezi žalobcem a jeho nadřízeným neslyšeli.
10. Žalobce tak má za to, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí napadené jsou nezákonnými, neboť nesprávně hodnotí skutkové okolnosti celé záležitosti, a to na základě velmi selektivně vyhodnocených skutečností. V obou rozhodnutích je také nesprávně hodnocena právní stránka dané záležitosti, když vytýkanému jednání absentuje protiprávnost jako obligatorní znak předmětného jednání, které by jinak mělo znaky přestupku.
11. Stejně tak má žalobce za to, že v případě, že nebylo řízení zastaveno, mělo být s ohledem na míru sporných skutkových a právních okolností alespoň upuštěno od potrestání žalobce, neboť uložený trest za předmětné jednání je nepřiměřeně přísný a zasahující do jeho rodinného života, který je v jeho konkrétním případě velmi komplikovaný a velmi specificky uspořádaný.

Vyjádření žalovaného k obsahu podané žaloby

12. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a spočívá na správném skutkovém a právním posouzení, neboť žalovaný srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi námitkami vznesenými žalobcem v průběhu řízení a závěry vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací založenou na obsahu podkladů založených ve správním spisu.
13. Žalovaný hodnotil všechny výpovědi svědků i ostatní důkazy samostatně i v jejich vzájemné souvislosti. Co se týká nesrovnalostí ve výpovědích svědků, odkázal žalovaný především na strany 14 až 17 napadeného rozhodnutí, kde se s těmito nesrovnalostmi důkladně vypořádal. Co se týká hodnocení rozporů v jednotlivých výpovědích žalobce, žalovaný zdůraznil, že tyto rozpory byly bez důvodných pochybností prokázány.
14. Žalobce nejdříve tvrdil, že vozidlo se zájmovou osobou předmětného dne viděl dvakrát, přičemž v prvním podaném úředním záznamu žalobce uvedl, že začal pronásledovat zájmové vozidlo, neboť se na místě nacházela osoba svým vzhledem silně připomínající zájmovou osobu, avšak u ústního projednání tvrdil, že začal s pronásledováním vozidla, přičemž

zájmovou osobu již neviděl. Je tedy zřejmé, že samotná výpověď žalobce je nekonzistentní a vrhá na pravdivost jeho tvrzení pochybnosti.

15. Žalovaný nadále setrval na svém názoru, že vyjádření žalobce stran činnosti služebního úkolu bylo účelové, neboť tvrzení, která žalobce v průběhu řízení postupně vznesl, byla nekonzistentní a nedůvěryhodná, a oproti souvislé řadě ostatních důkazů, které jsou ve vzájemné shodě, zůstávají osamocena. K účelovosti tvrzení žalobce dle žalovaného přispívá také skutečnost, že žalobce neodkázal na zvláštní zmocnění, které jej opravňuje v případě plnění služebního úkolu k překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
16. Co se týká žalobcem namítaného porušení zásady presumpce neviny, žalovaný uvedl, že tato zásada vyjadřuje skutečnost, že obviněný z protiprávního jednání se považuje za nevinného, dokud nebyla jeho vina prokázána zákonným způsobem. Vina žalobce byla prokázána bez důvodných pochybností, na základě skutkového stavu, který byl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy relevantními a řádně provedenými důkazy.
17. Jak žalobce, tak zástupce vedoucího oddělení popisují obsah hovoru, přičemž ani jeden z nich se v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem o špatné kvalitě hovoru či výpadku hovoru nezmiňují, přičemž žalovaný považuje tento fakt za podstatný a je s podivem, že by se o něm nikdo již v rámci prvostupňového řízení nezmínil. Žalovaný tedy nemůže než konstatovat, že vyjádření žalobce, že mohlo dojít k výpadku telefonního spojení či zhoršené kvalitě hovoru, rovněž nenahrává důvěryhodnosti dřívějších tvrzení žalobce a jen nasvědčuje účelovosti jeho tvrzení.
18. Vyjádření žalobce stran obsahu hovoru se zástupcem vedoucího oddělení nejsou taktéž konzistentní, když jednou žalobce tvrdí, že *„také jsem mu řekl důvod, proč se tak stalo, že jsem se snažil dojet vozidlo, v němž se mohl nacházet V. K.“*, načež následně uvedl, že *„je možné, že jsem neřekl K., ale měl jsem za to, že mě chápe“*, a konečně konstatoval, že zástupci vedoucímu oddělení nesdělil výslovně, přítomnost jaké konkrétní osoby si chtěl ověřit, avšak měl za to, že z průběhu hovoru to zástupce vedoucího oddělení pochopil.
19. Navíc hlídka DI Liberec údajně pronásledované auto silničním radarovým rychloměrem nezměřila a oba členové hlídky DI Liberec se shodli, že delší dobu před zastavením služebního vozidla v místě měření rychlosti žádné vozidlo nejelo. Je z logiky věci zřejmé, že pokud dochází k pronásledování vozidla, musí pronásledované vozidlo jet nejméně stejnou, či vyšší rychlostí, protože pokud by se tvrzení žalobce o pronásledování vozidla se zájmovou osobou zakládalo na pravdě, je poněkud s podivem, že jej hlídka DI Liberec nespatriřla a překročení nejvyšší dovolené rychlosti silničním radarovým rychloměrem nezadokumentovala.
20. K žalobcem položeným otázkám žalovaný uvedl, že mu nepřísluší na ně domýšlet odpovědi a toliko ani domýšlet, proč by ten a onen svědek či žalovaný něco učinili nebo se nějak zachovali. Žalovaný v souladu se zákonem posoudil pouze taková tvrzení svědků, která měla oporu ve spisovém materiálu, přičemž z nich vytěžil informace stěžejní k rozhodnutí ve věci samé.
21. Žalovaný nemůže nechat bez povšimnutí také tvrzení žalovaného, *„že tentýž kolega T. mu v průběhu listopadu 2024 dokonce sdělil, že se mu stala obdobná situace, tedy, že potkal vozidlo podobné zájmovému vozidlu, které řídil řidič podobný zájmové osobě, nicméně tuto situaci se rozhodl neřešit, aby nedopadl jako žalobce“*. Uvedené tvrzení žalobce nelze při hodnocení věci

samé vzít v potaz, neboť je to za prvé tvrzení vznesené ke skutečnosti, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí, tudíž tvrzení, které nemá oporu ve spisovém materiálu, a za druhé se jedná o pouhé tvrzení, které žalobce není schopen nijak doložit, přičemž se jím pouze snaží dokreslit situaci ve svůj prospěch.

22. Co se týká námitky žalobce o absenci protiprávnosti jako obligatorního znaku jemu vytýkaného jednání, žalovaný považuje námitku žalobce za nedůvodnou, neboť v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že jednání, které má znaky přestupku, vykazuje všechny obligatorní znaky skutkové podstaty přestupku podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
23. Co se týká požadavku od upuštění od potrestání a námitek vůči výši uloženého trestu, žalovaný konstatuje, že se zastavením řízení či upuštěním od potrestání důrazně nesouhlasí. Ředitel NPC žalobci uložil oba kázeňské tresty v samé dolní rovině stanovené pro výši trestu určené zákonem o silničním provozu.
24. Žalobce byl za totožné jednání, které má znaky přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, potrestán celkem třikrát, v předchozích případech se jednalo o překročení rychlosti o 17, 20 a 26 km/h. Je tak zřejmé, že předešlé výše uložených kázeňských trestů u žalobce neměly výchovný ani preventivní charakter, neboť se žalobce uvedeného jednání dopustil v průběhu let opakovaně; nadto překročení nejvyšší dovolené rychlosti v nyní projednávaném případě (o 50 km/h) výrazně převyšuje doposud spáchaná jednání, která mají znaky přestupku, jichž se žalobce dopustil.
25. S ohledem na vše výše uvedené má žalovaný za to, že žalované rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, pročez nemůže být zrušeno a řízení zastaveno.

Posouzení věci soudem

26. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále též „NSS“ ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008 - 117, dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu též online na www.nssoud.cz, a publikovaný pod č. 2383/2011 ve Sbírce NSS).
28. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
29. Žaloba není důvodná.
30. Podstatou projednávané věci je otázka, zda žalobce svým jednáním porušil povinnosti plynoucí z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona.

Nesprávné skutkové posouzení

31. Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející se nevypořádávají dostatečně s nesrovnalostmi ve výpovědích jednotlivých svědků, kdy má za to, že selektivně hodnotí domnělé rozpory v jednotlivých výpovědích žalobce, aniž by hodnotily jednotlivé provedené důkazy samostatně i v jejich vzájemných souvislostech. Tvrzené rozpory hodnotí velmi formalisticky v neprospěch žalobce tak, aby byla potvrzena domněnka, že obrana žalobce je pouze účelová. Naopak větší rozpory mezi výpověďmi svědků, výpovědí žalobce a případně i jednoduše logicky popsaným skutkovým stavem jsou bagatelizovány a přehlíženy.
32. S hodnocením důkazů provedených ve správním řízení se soud se ztotožňuje. Správní orgány srozumitelně vysvětlily, jak na základě provedených důkazů k závěrům o zjištěném skutkovém stavu dospěly. K vyhodnocení důkazů, zejména výpovědí svědků, lze uvést, že řízení před správním orgánem je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgány hodnotí provedené důkazy podle vlastního uvážení jednotlivě i v jejich souhrnu. Limity uplatnění popsané zásady lze spatřovat toliko v situacích extrémního nesouladu mezi informacemi obsaženými ve spisu a zjištěným skutkovým stavem. O existenci takového situace však nespovídá spisový materiál.
33. Z úředního záznamu ze dne 5. 10. 2023 (č. l. 12 spisu) je zřejmé, že dne 5. 10. 2023 v 15:49 hlídka DI Liberec ve složení pprap. B. a nstržm. P. naměřila žalobci rychlost 104 km/h (po odečtení zákonné odchylky 100 km/h) v místě měření rychlosti, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.
34. V úředním záznamu ze dne 14. 11. 2023 (č. l. 2 spisu) žalobce uvedl, že po vyřízení služebního úkonu jel v Liberci po ulici Generála Svobody, Kateřinské ulici a následně pokračoval v jízdě po Obloukové ulici a Londýnské ulici, přičemž při jízdě v tomto úseku zaznamenal vozidlo tmavé barvy s cizí státní poznávací značkou (pravděpodobně polskou nebo německou), ve kterém se na místě spolujezdce nacházela „osoba svým vzhledem silně připomínající osobu, na kterou je v rámci TS KRONE vydán zatykač a je stíhána jako uprchlá“. Vzhledem k těmto okolnostem se žalobce rozhodl „vozidlo dojet, jelikož se mi nepodařilo zaznamenat výrobce vozidla ani RZ, a dále jsem měl v úmyslu vizuálně při předjetí zkontrolovat osádku vozidla, abych se ujistil, zda-li se zde skutečně nachází zájmová osoba a případně přijmout další opatření“. Žalobce dále uvedl, že po zastavení hlídky DI Liberec sdělil, že prováděl služební činnost a uvedl, že již nešlo v jízdě pokračovat, neboť zájmové vozidlo ztratil z dohledu a další jízda za zájmovým vozidlem by již byla neúčelná.
35. V rámci ústního projednání žalobce uvedl (č. l. 83 až 90 spisu), že má za to, že zájmové vozidlo ten den viděl dvakrát, přičemž „myslím, že když jsem to auto viděl poprvé, jelo proti mně, a to jsem zaregistroval osobu, která mohla být K. podobná“. Žalobce dále uvedl, že obdobné vozidlo zaregistroval v úseku Obloukové a Londýnské ulice a snažil se jej dojet, přičemž ztratil vizuální kontrolu, pouze tušil směr jízdy, načež jej zastavila hlídka DI Liberec. Žalobce uvedl, že se jej pprap. B. ptal, zda má zvláštní zmocnění, přičemž mu odpověděl, že ano, avšak ho již nebude využívat, neboť jejich zastavením pozbylo účelu. Žalobce dále uvedl, že se jej pprap. B. ptal, zda plní služební úkol, načež mu odpověděl, že chtěl dojet vozidlo. Žádná součinnost mu nabídnuta nebyla, ani ji nepožadoval. Na dotaz, zda žalobce informoval o možném výskytu zájmové osoby kolegy či nadřízené, odpověděl, že ne, neboť na to před zastavením hlídkou DI Liberec nebyl dán časový prostor. K dotazu, zda informoval operační středisko NPC o výskytu zájmové osoby uvedl, že nikoliv. Žalobce také uvedl, že zástupci vedoucího oddělení sdělil po telefonu, že jej hlídka DI zastavila, a

„myslím si, že jsem mu říkal, že jsem se snažil dojet vozidlo, ve kterém mohl být K., něco v tom smyslu“. Na dotaz, zda se může vyjádřit ke skutečnosti, že zástupce vedoucího oddělení u výsledku uvedl, že jej odvolatel pouze informoval o zastavení z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti, uvedl, že zástupci vedoucího oddělení sdělil, že překročil rychlost, „ale také jsem mu řekl důvod, proč se tak stalo, že jsem se snažil dojet vozidlo, v němž se mohl nacházet V. K.“. Poté žalobce doplnil, že podruhé zájmovou osobu neviděl. Na dotaz, proč nepoužil zvláštní zmocnění určené k použití při plnění úkolů zvláštní povahy, žalobce odpověděl, že než jej hlídka zastavila, uběhla taková doba, že již postrádal účel tohoto úkonu a zájmové vozidlo by nedojel.

36. U dalšího ústního projednání s žalobcem, které se konalo za účelem odstranění rozporů v jednotlivých výpovědích, žalobce k rozporu ve skutečnosti, zda zástupci vedoucího oddělení sdělil, že viděl zájmovou osobu, či nikoliv, odpověděl, že jediné, co nemůže vyloučit je, *„že jsem řekl, že jsem se snažil dojet auto, v němž je osoba, po které pátráme, je možné, že jsem neřekl K., ale měl jsem za to, že mě chápe“*. Na dotaz, proč si žalobce myslí, že by zástupce vedoucího oddělení lhal, odpověděl, že si nemyslí, že by lhal, spíše zapomněl *„třeba špatně slyšel a nepochopil mě v tu chvíli, já nevím, zapadlo to v těch informacích, které jsem mu sděloval. Mám za to, že v tu dobu, ten den, jsem řešil ještě součinnost v jiné trestní věci, byl to dlouhý hovor, takže mu to v tom třeba zapadlo.“* Na dotaz, zda sdělil kolegům důvody překročení rychlosti služebním vozidlem, odpověděl, že se o této skutečnosti bavil s kpt. G. a kpt. Novotným, přičemž jim sdělil, že se snažil dojet vozidlo, ve kterém se mohla nacházet zájmová osoba.
37. Z úředního záznamu ze dne 12. 12. 2023 (č. l. 23 spisu), který sepsala nstržm. P., je zřejmé, že za přítomnosti nstržm. P. žalobce po zastavení služebního vozidla hlídkou DI Liberec neuvedl konkrétní důvod překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ani nesdělil, že by se snažil dojet tmavé vozidlo s cizí státní poznávací značkou, ve kterém by se měla nacházet osoba v pátrání. Žalobce dle nstržm. P. ani nežádal o součinnost hlídky DI Liberec. Nstržm. P. dále uvedla, že obsluhovala silniční radarový rychloměr, přičemž žádné vozidlo tmavé barvy s cizí státní poznávací značkou před změřením rychlosti služebního vozidla nezaregistrovala.
38. Při výsledku (č. l. 60 až 63 spisu) nstržm. P. zopakovala, že žalobce po zastavení služebního vozidla neříkal nic o pronásledování zájmové osoby, ani je nepožádal o součinnost. Na dotaz, zda zaregistrovala před zastavením služebního vozidla průjezd tmavého vozidla se státní poznávací značkou cizího státu, uvedla, že byl slabý provoz, přičemž *„dost dlouho“* před žalobcem ani po něm žádné vozidlo nejelo.
39. Z úředního záznamu ze dne 12. 12. 2023 (č. l. 24 spisu), který sepsal pprap. B., je zřejmé, že pprap. B. spolu s nstržm. P. prováděli měření rychlosti na místě měření rychlosti. Dle pprap. B. žalobce během kontroly neuvedl, že by někoho pronásledoval, ani hlídku DI nepožádal o součinnost při zastavení nebo pronásledování jiného vozidla.
40. Při výsledku (č. l. 65 až 69 spisu) pprap. B. uvedl, že poté, co mu žalobce sdělil, že je příslušníkem NPC, se jej zeptal, zda někoho pronásleduje a jestli nemá jet hlídka DI Liberec s ním, načež žalobce odpověděl, že není potřeba. Tmavé vozidlo se státní poznávací značkou cizího státu pprap. B. nezaregistroval a uvedl, že by rychle jedoucí vozidlo jistě zastavili. Stran předložení zmocnění pprap. B. si není jistý, zda se žalobce ptal na zvláštní zmocnění, přičemž na otázku, zda žalobce prohlásil, že nepoužije zvláštní zmocnění, neboť jeho použití ztratilo smysl z důvodu prodlevy při zastavení, odpověděl, že ne.

41. Z vyjádření zástupce vedoucího odboru (č. l. 30 spisu) je zřejmé, že žalobce informoval pověřeného zástupce vedoucího oddělení, vedoucího odboru se o překročení rychlosti služebního vozidla žalobcem dozvěděl od vedoucího oddělení. Zástupce vedoucího odboru ve vyjádření uvedl, že si nevybavuje žádné konkrétní skutečnosti, kterými by žalobce překročení nejvyšší dovolené rychlosti odůvodnil, a dále sdělil, že nebyl informován o možném výskytu zájmové osoby z trestního řízení KRONE, přičemž pokud by tomu tak bylo, zcela nepochybně by bylo zorganizováno rozsáhlé pátrání v okolí.
42. Z vyjádření vedoucího odboru (č. l. 31 spisu) je zřejmé, že informaci o překročení rychlosti obdržel od vedoucího oddělení, přičemž uvedl, že nezná žádné konkrétní skutečnosti, kterými by žalobce překročení nejvyšší dovolené rychlosti zdůvodnil, žalobce jej neinformoval o výskytu zájmové osoby, nebyl požádán o součinnost, ani neví, že by o součinnost byl požádán jiný útvar Policie České republiky.
43. Z výsledku vedoucího odboru (č. l. 111 až 113 spisu) vyplynulo, že dle obdržených informací nebylo překročení rychlosti žalobcem důvodné a neměl informaci o tom, že by žalobce realizoval pátrací úkony po zájmové osobě. Dále vedoucí odboru na dotaz, jakou mírou by si musel být žalobce jistý, že se jedná o zájmovou osobu, aby mohl činit úkony (např. vyžádat si součinnost, vyzumět kolegy), odpověděl, že co se týká V. K., tróufne si říci, že jakoukoliv, neboť jeho dopadení je významné.
44. Z úředního záznamu ze dne 8. 12. 2023 (č. l. 32 spisu) sepsaného pplk. T., který s žalobcem spolupracoval na trestním řízení KRONE, je zřejmé, že nebyl žalobcem informován o spatření zájmové osoby z trestního řízení KRONE ani nebyl požádán o žádnou formu součinnosti.
45. Z výsledku pplk. T. (č. l. 114 až 116 spisu) vyplynulo, že se proběhnuvší událost žalobce několikrát na služebně řešila, přičemž s ním to žalobce řešil konkrétně asi jednou nebo dvakrát a uvedl: „*Chápu, že má složitou životní situaci, stará se o svoje děti, chápu, že nemůže přijít o řidičský průkaz. Nicméně z toho, co jsme se bavili, jasně vyplynulo, že to, že by měl vidět V. K. nebo jinou osobu v pátrání, je účelová obhajoba a nezakládá se na pravdě*“.
46. Z úředního záznamu sepsaného vedoucím oddělení dne 8. 12. 2023 (č. l. 33 a 33 spisu) je zřejmé, že vedoucí oddělení se o překročení rychlosti služebního vozidla dozvěděl od zástupce vedoucího oddělení, neboť v uvedené době čerpal individuální rehabilitace. Vedoucí oddělení uvedl, že neví o skutečnosti, že by žalobce někoho informoval o výskytu zájmové osoby, ani neví o tom, že by žádal o součinnost.
47. Vedoucí oddělení při výsledku uvedl (č. l. 102 až 104 spisu), že se minimálně jednou stalo, že se objevilo vozidlo se státní poznávací značkou, která byla spojena s trestním řízením KRONE, v tom případě se pak okamžitě spustilo opatření, celé oddělení po vozidle pátralo, bylo vyzuměno operační středisko Krajského ředitelství policie Libereckého kraje a byla vyžádána součinnost uniformovaných hlídek. Vedoucí oddělení se domnívá, že kdyby žalobce skutečně předmětného dne V. K. nebo někoho jemu podobného viděl, usiloval by o spuštění podobného opatření. Vedoucí oddělení je také přesvědčen, že kdyby žalobce informoval svou skupinu, objevily by se zmínky ve spise a činily by se další kroky k ověření výskytu V. K.

48. V úředním záznamu ze dne 8. 12. 2023 (č. l. 34) sepsaném kpt. G., který s žalobcem spolupracoval na trestním řízení KRONE, kpt. G.k věci uvedl, že žalobcem nebyl informován o výskytu zájmové osoby, ani jej nepožádal o součinnost.
49. Z úředního záznamu ze dne 14. 12. 2023 (č. l. 35 spisu) sepsaného kpt. Novotným je zřejmé, že nebyl žalobcem informován o výskytu zájmové osoby, ani jej nepožádal o součinnost ve věci.
50. Z vyjádření Městské policie Liberec (č. l. 38 spisu) je zřejmé, že dne 5. 10. 2023 nemají evidované, že by jakýkoliv příslušník NPC požádal o součinnost k zajištění pohybu vozidla či lustraci osoby, ani nemají evidovanou žádost o výstup z městského kamerového systému.
51. Z úředního záznamu ze dne 8. 1. 2024 (č. l. 40 spisu) sepsaného zástupcem vedoucího oddělení a protokolu o výpovědi svědka (č. l. 56 až 59 spisu) je zřejmé, že zástupce vedoucího oddělení dne 5. 10. 2023 uložil žalobci pokyny v konkrétním trestním řízení a podepsal mu užívání služebního vozidla a konstatoval, že z jeho příkazu nebo pověření žalobce neplnil žádné úkoly, které by jej opravňovaly k využití výjimky ze zákona o silničním provozu pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti. O překročení nejvyšší dovolené rychlosti jej žalobce informoval ihned po spáchání jednání, které má znaky přestupku, přičemž žádný konkrétní důvod překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobce neuvedl. V průběhu hovoru žalobce zástupce vedoucího oddělení o výskytu zájmové osoby z trestního řízení KRONE neinformoval, respektive nesdělil, že by nejvyšší dovolenou rychlost překročil z důvodu pronásledování zájmové osoby, přičemž nepožádal o součinnost. O skutečnosti, že překročení rychlosti má souviset se zájmovou osobou, žalobce zástupce vedoucího oddělení neinformoval ani později. Zástupce vedoucího oddělení při výslechu uvedl (č. l. 59 spisu), „*kdyby mi pplk. Mgr. David Knobloch sdělil, že pronásledoval V. K., nejhledanější osobu v Evropě, následovala by celá řada opatření.*“
52. Z vyjádření žalobce ze dne 1. 7. 2024 (č. l. 140 až 142 spisu) vyplývá, že když skutečnost, že překročil rychlost, sděloval zástupci vedoucímu oddělení, nesdělil výslovně, přítomnost jaké konkrétní osoby si chtěl ověřit, avšak měl za to, že z průběhu hovoru to zástupce vedoucího oddělení pochopil. Žalobce stran nevyžádání součinnosti uvedl, že s ohledem na dosavadní informace, které má o V. K. a o míře pravděpodobnosti, že se bude nacházet v Liberci, bylo podezření žalobce nízké, avšak na straně druhé s ohledem na míru zájmu na jeho dopadení nechtěl žalobce ponechat svá podezření bez dalšího prověření. Žalobce shrnul, že má nárok na upuštění od potrestání, neboť „*k překročení maximální povolené rychlosti došlo na přehledném úseku, kde je minimální zástavba a minimální pohyb chodců, naopak se zde nachází pouze průmyslové objekty – čistička odpadních vod velkoobchod s nářadím*“. Žalobce má za to, že dle ustálené judikatury správních soudů je nutno kromě matematického rozdílu v naměřené rychlosti a nejvyšší dovolené rychlosti zkoumat také další kritéria, kterými jsou například hustota zástavby, provoz, hustota pohybu chodců, konkrétní dopravní situace apod. Žalobce své vyjádření uzavřel tvrzením, že zákaz činnosti by pro něj znamenal velkou komplikaci při péči o děti a sdělil, že je do budoucna připraven se vyvarovat jakékoliv obdobné činnosti, především dodržovat dopravní předpisy.
53. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nejdříve tvrdil, že vozidlo se zájmovou osobou předmětného dne viděl dvakrát, přičemž v prvním podaném úředním záznamu žalobce tvrdí, že začal pronásledovat zájmové vozidlo, neboť se na místě nacházela osoba svým vzhledem silně připomínající zájmovou osobu, avšak u ústního projednání tvrdil, že začal s

pronásledováním vozidla dle podobnosti, přičemž zájmovou osobu již neviděl. Z uvedeného je zřejmé, že samotná výpověď žalobce je nekonzistentní a vrhá na pravdivost tvrzení žalobce pochybnosti. Ani vyjádření žalobce stran obsahu hovoru se zástupcem vedoucího oddělení nejsou konzistentní, když jednou žalobce tvrdí, že „*také jsem mu řekl důvod, proč se tak stalo, že jsem se snažil dojet vozidlo, v němž se mohl nacházet V. K.*“, načež následně uvedl, že „*je možné, že jsem neřekl K., ale měl jsem za to, že mě chápe*“.

54. Dále tvrzení členů hlídky DI Liberec a žalobce jsou protichůdná, když oba členové hlídky uvedli, že jim nebyla sdělena skutečnost, že žalobce plní služební úkol. Navíc hlídka DI Liberec údajně pronásledované auto silničním radarovým rychloměrem nezměřila a oba členové hlídky DI Liberec se shodli, že delší dobu před zastavením služebního vozidla v místě měření rychlosti žádné vozidlo nejelo. Je z logiky věci zřejmé, že pokud dochází k pronásledování vozidla, musí pronásledované vozidlo jet nejméně stejnou, či vyšší rychlostí, protože pokud by se tvrzení žalobce o pronásledování vozidla se zájmovou osobou zakládalo na pravdě, je třeba souhlasit se žalovaným, že je s podivem, že jej hlídka DI Liberec nespatriřila a překročení nejvyšší dovolené rychlosti silničním radarovým rychloměrem nezadokumentovala.
55. Zároveň odpověď žalobce na dotaz, proč nepoužil zvláštní zmocnění, je nelogická, pokud žalobce uvedl, že po zastavení hlídkou DI Liberec uběhla taková doba, že služební úkol již postrádal účel a zmocnění by bylo zneužito. Zmocnění žalobce neměl předložit pouze pro to, aby mohl v údajném pronásledování pokračovat, nýbrž pro to, aby zdůvodnil dosavadní překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
56. Na základě posouzení svědeckých výpovědí i ostatních důkazů, které byly hodnoceny jak samostatně, tak v jejich vzájemné souvislosti, dospěl městský soud stejně jako žalovaný k závěru, že tvrzení žalobce stran pronásledování zájmové osoby je účelové, neboť jeho tvrzení jsou nekonzistentní a nedůvěryhodná a oproti souvislé řadě ostatních důkazů, které jsou ve vzájemné shodě, zůstávají osamocena. Žalobce sice uváděl, že správní orgány bagatelizovaly rozpory ve výpovědích dalších svědků, nicméně neuvedl konkrétní příklady a městský soud takové rozpory neshledal. Jednání žalobce je podloženo jak důkazy přímými, tak řadou nepřímých důkazů, které ve svém souhrnu tvoří logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které vcelku shodně a spolehlivě dokazují skutečnosti, že žalobce spáchal předmětný skutek, tak jak bylo popsáno správními orgány.
57. Soud tak považuje skutkový stav v této věci za řádně zjištěný. Obecně je nutné ve správním řízení zjistit skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti (rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015 - 41), nelze však tento požadavek interpretovat tak, že je správní orgán povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2011, čj. 17 A 77/2010 - 30, www.nssoud.cz). Soud tak nesouhlasí s žalobcovou námitkou, že správní orgány selektivně hodnotily rozpory v jednotlivých výpovědích žalobce, aniž by hodnotily jednotlivé provedené důkazy samostatně i v jejich vzájemných souvislostech. Správní orgány dostatečně vysvětlily, proč se neztotožnily s žalobcovými skutkovými námitkami, zejména s výsledky jednotlivých svědků.

Nesprávné právní posouzení

58. Žalobce má za to, že v obou rozhodnutích je také nesprávně hodnocena právní stránka dané záležitosti, když vytýkanému jednání absentuje protiprávnost jako obligatorní znak předmětného jednání, které by jinak mělo znaky přestupku.
59. Městský soud se předně zabýval otázkou, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty vytýkaného přestupku. Soud zdůrazňuje, že pro závěr o spáchání přestupku, musí být zjištěn skutkový stav v takovém rozsahu, že o něm nebudou důvodné pochybnosti. Podle soudu tento požadavek byl naplněn, neboť správní orgány prokázaly, že žalobce svým jednáním naplnil formální znaky vytýkaného přestupku. Pro závěr o spáchání přestupku je nezbytné, aby bylo prokázáno bez důvodných pochybností, že řidič vozidla v předmětné době překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 50 km/h, což je bezesporu třeba posuzovat jako porušení chráněného zájmu společnosti na dodržování bezpečnosti při provozu na pozemních komunikacích. Všichni účastníci silničního provozu na pozemních komunikacích jsou povinni dodržovat zákonné povinnosti. Tyto povinnosti si účastníci silničního provozu nemohou modifikovat v závislosti na okolních podmínkách a subjektivních pocitech, protože pak by zákonem o silničním provozu stanovené rychlostní limity a jiné povinnosti pozbyly své opodstatnění. Proto tvrzení žalobce o tom, že úsek, na kterém došlo k překročení zákonem dovolené maximální rychlosti, je velice přehledný, s minimální zástavbou a pohybem osob, přičemž po celou dobu jízdy dbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil ostatní účastníky silničního provozu, jej nemůže z nedodržení zákonem stanoveného limitu vyvinut. Navíc důkazní materiál předložený žalovaným umožňuje učinit závěr o spáchání přestupku bez důvodných pochybností.

Rozpor se zásadou in dubio pro reo

60. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotí situaci velmi formalisticky a zcela v rozporu se zásadou „*in dubio pro reo*“, byť je to dle názoru žalobce žalovaný a prvostupňový orgán, kdo měl nade vší pochybnost prokázat vinu žalobce.
61. Za lichou lze považovat i tuto námitku týkající se zásady „*in dubio pro reo*“, tedy že za situace, kdy existují jakékoliv pochybnosti, je třeba rozhodnout ve prospěch účastníka řízení. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil, nemusí tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 - 68, publikovaný pod č. 3014/2014 ve Sbírce NSS, bod 18).
62. Žalobce však konkrétně nevymezuje, jaká „*ne zcela nepravděpodobná možnost*“ ohledně skutkového stavu měla nastat. Jeho hlavní skutkové námitky se týkají sledování zájmové osoby, se kterými se správní orgány řádně vypořádaly (viz výše). V nyní projednávané věci tak byl skutkový stav prokázán bez důvodných pochybností.

Nepřiměřeně přísný trest

63. Na závěr žalobce uvedl, že v případě, že nebylo řízení zastaveno, mělo být s ohledem na míru sporných skutkových a právních okolností alespoň upuštěno od potrestání žalobce, neboť uložený trest za předmětné jednání je nepřiměřeně přísný a zasahující do jeho rodinného života, který je v jeho konkrétním případě velmi komplikovaný a velmi specificky uspořádaný.
64. Soud má za to, že žalobci byla uložena přiměřená sankce. Soud zdůrazňuje, že je primárně v působnosti správního orgánu, aby sankci s ohledem na veškeré rozhodující okolnosti uložil v rámci zákonných mantinelů. Soud může zasahovat do výše uložené sankce pouze v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s.
65. Za porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu lze podle § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu uložit trest pokuty ve výši 7 000 až 25 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu lze uložit trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na 6 až 18 měsíců.
66. Žalobci byl napadeným rozhodnutím uložen kázeňský trest pokuty ve výši 7 500 Kč a kázeňský trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na devět měsíců.
67. Z výše uvedeného je patrné, že ředitel NPC žalobci uložil oba kázeňské tresty ve spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pro ukládání sankce za tento druh přestupku. Žalovaný při ukládání kázeňských trestů zohlednil a řádně odůvodnil všechny podstatné aspekty, na jejichž základě je žalobci uložil, posoudil všechny relevantní okolnosti. Správní orgány taktéž dostatečně jasně odůvodnily, jakými úvahami se při ukládání kázeňských trestů řídily. Jak je ze spisového materiálu zřejmé, žalobce byl za totožné jednání, které má znaky přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 nebo 4 zákona o silničním provozu, po dobu trvání služebního poměru kázeňsky potrestán celkem dvakrát, a to v prvním případě mu byl uložen trest snížení základního příjmu o 3 % na jeden měsíc, v případě druhém o 5 % na jeden měsíc. Dne 12. 11. 2021 byl žalobce za překročení nejvyšší dovolené rychlosti potrestán uložením pokuty 200 Kč příkazem. V předchozích případech se jednalo o překročení rychlosti o 17, 20 a 26 km/h. Správní orgány proto důvodně uzavřely, že předešlé druhy a výše uložených kázeňských trestů u žalobce naprosto neměly výchovný ani preventivní charakter, neboť se uvedeného jednání dopustil v průběhu let opakovaně, nadto překročení nejvyšší dovolené rychlosti v nyní projednávaném věci (o 50 km/h) ještě výrazně převyšuje doposud spáchaná jednání.
68. Obsah správního spisu, ani podaná žaloba tak nezakládají důvod pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost proto, že by žalobci byla uložena nepřiměřená sankce. Tím méně pak soud neshledal důvody pro upuštění od potrestání. Soud v případě žalobce neshledal, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz též rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000 -62). Soud naopak dospěl k závěru, že v dané věci kázeňské tresty nebyly žalobci uloženy ve zjevně nepřiměřené výši.
69. Městský soud tak uzavírá, že skutkový stav posuzované věci byl správními orgány zjištěn bez důvodných pochybností, v rozsahu nezbytném pro zákonnost a správnost jejich rozhodnutí a uložené kázeňské tresty byly uloženy postupem v souladu se zákonem a nejsou zjevně nepřiměřené.

Závěr a náklady řízení

70. Na základě všech výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
71. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 12. března 2025

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu